

Nešťastný vojak

Veľkonočná scénka

Postavy: Rozprávač, Benjamín, Šimon, Jozef, Kaifáš, Ruben, Mária, Mária Magdaléna

OBRAZ 1 – U KAIFÁŠA

(Na scéne postávajú Jozef, Šimon a Benjamín – traja vojaci, ktorí strážili hrob Ježiša Nazaretského. Rozprávajú sa. Počas obrazu k nim príde Kaifáš.)

Jozef: Trvá to nejako dlho.

Šimon: Asi sa židovská rada nevie dohodnúť, čo s tým urobí.

Jozef: Ani sa nečudujem. Veď ľudia nevstávajú z hrobu každý deň.

Šimon: Aspoň u nás nie.

Rozprávač: Traja vojaci – Jozef, Šimon a Benjamín majú za sebou ťažkú noc. V sobotu večer, len čo sa skončil sabbat, ich veľkňaz Kaifáš poslal strážiť hrob Ježiša Nazaretského. Najprv sa zdalo, že stráž bude ako všetky ostatné a noc pominie bez problémov, no nebolo to tak.

Jozef: Teda poviem vám, bratia, keď sa začala triasť zem, nebolo mi všetko jedno.

Šimon: A keď sa objavil ten anjel, myslel som, že nadišla moja posledná hodinka.

Benjamín: *(Povzdychne si.)* Aj tak tomu nerozumiem. To nie je možné. Chápete to? Ten Ježiš vstal. Videli ste to? Keď anjel odvalil kameň, hrob bol prázdny!

Jozef: Ja ani neviem. Bol som od strachu celý bez seba a ani poriadne neviem, čo sa so mnou deje. Ale máš pravdu, hrob bol prázdny.

Šimon: Dobre sme spravili, že sme to prišli oznámiť Kaifášovi. Nech on povie, čo máme teraz robiť.

Jozef: Kaifáš sa šiel poradiť so židovskou radou. Ale trvá im to nejako dlho! Už by som aj šiel domov.

Kaifáš: *(Príde na scénu, v rukách má tri mešce.)* Tak vojaci, židovská rada sa rozhodla, že najlepšie bude, ak o celej záležitosti nebudete nikde nikomu hovoriť.

Jozef a Šimon: *(Súčasne prikyvujú na súhlas.)* Dobre, pane, ako rozkážeš.

Kaifáš: Židovská rada ocení, ak, práve naopak, medzi ľuďom rozhlásite, že Ho ukradli tí Jeho nasledovníci.

Benjamín: *(Zvolá)* Máme klamať? Veď to neurobili!

Kaifáš: *(Pokýva mešcami.)* Nebojte sa, nebude to zadarmo. Židovská rada si vašu spoluprácu vie oceniť. Za vaše mlčanie o tej čudnej veci vám každému pridela mešec denárov. A ak sa budete o rozchyrovanie tej klebety o Jeho učeníkoch veľmi snažiť a ľud tomu uverí, dostanete ďalšie.

(Kaifáš podá všetkým mešce. Jozef a Šimon ich vezmú a poďakujú so slovami: „Spol'ahni sa, pane.“ Benjamín ho vezme vážavo a nepovie nič. Kaifáš odíde.)

Jozef: Tak sme dobre pochodili, nie? Už z tohto mešca mám radosť, čo ešte tie ďalšie!

Šimon: Veru tak, dobre vravíš. Už aj idem rozhlásiť do sveta tú hlúposť o Ježišových učeníkoch.

Benjamín: Ja vám neviem, bratia, veď to nie je pravda. Máme obviniť nevinných? A navyše ... Vy ste vôbec nepochopili, o čo ide?!

Jozef a Šimon nechápavo: O čo?

Benjamín: Veď On vstal. Tie Jeho reči a proroctvá, o ktorých sa toľko hovorilo, sa ukázali pravdivé.

Jozef: Benjamín, netráp sa nad tým, radšej si užívaj peniažky.

Šimon: A snaž sa, budeš ich mať viac.

(Obaja veselo odídu zo scény. Benjamín za nimi chvíľu pozerá, potom sa poberie aj on.)

OBRAZ 2 – U RUBENA

(Dej sa odohráva v dome Rubena a Márie. Na scéne je pripravený stôl, pri ktorom sedí Ruben, oproti nemu stoja Mária a Mária Magdaléna. Ak priestor neumožňuje pripraviť stôl, môže rovnako dobre poslúžiť aj obrus na zemi, pričom Ruben sedí na zemi.)

Rozprávač: V malom domčeku na kraji Jeruzalema žil muž menom Ruben. Mal ženu Máriu, ktorá sa práve v dnešné ráno vybrala s Máriou Magdalénou k hrobu Ježiša Nazaretského. Našla však kameň odvalený a hrob prázdny. Len pred chvíľkou dobehla domov, aby to oznámila svojmu mužovi, no ten jej neveril.

Ruben: *(Krúti hlavou.)* Ja neviem... Celé je to nejaké čudné. Nikdy som nepočul, že by niekto vstal z mŕtvych. To je hlúposť.

(Prichádza Benjamín. Pozdraví a pomaly, unavene, ba až zronene si sadne k stolu.)

Benjamín: Šalom, Ruben, priateľ môj, šalom, Mária, aj tebe, Mária Magdaléna.

(Všetci odzdravia: Šalom, Benjamín!)

Benjamín: Idem práve domov, tak som sa na chvíľu u vás zastavil, aby som sa požaloval.

Ruben: Vyzeráš nejako zúbožene. Čo sa ti stalo?

Benjamín: Priateľ môj, ty vieš, aký si mi blízky. To, čo sa mi stalo, nemôžem nikomu povedať. Rozumieš, nikomu. *(Vzdychne si)* Ale ja to nevydržím. Nedokážem navždy zamknúť v sebe takú nevšednú vec a žiť celý život v klamstve. Musím to aspoň raz niekomu povedať. No nesmieš to nikomu prezradiť.

Ruben: Neboj sa, Benjamín, vieš, že mi môžeš dôverovať.

Benjamín: *(Pozrie spýtavo na obe ženy.)* A vy?

(Obe ženy prikývnu a ticho povedia: „Spol'ahni sa.“)

Ruben: Moja Mária je pochabá a behá radšej po hrobch, ako by mužovi spravila raňajky, no klebetná nie je. Buď na pokoji. A Mária Magdaléna takisto.

Benjamín: Chcel by som sa vám zdôveriť s jedným veľkým tajomstvom. V noci som totiž bol aj so Šimonom a s Jozefom strážiť hrob toho Ježiša. Viete, toho, čo Ho pred sabatom ukrižovali.

Všetci naraz: A...?

Benjamín: Strážili sme celú noc. Veľkňaz Kaifáš bol presvedčený, že niekto príde a bude Ho chcieť ukradnúť. Ale poviem vám, nič také sa nestalo. Strážili sme naozaj dobre a ani myš by sa k hrobu nedostala.

Ruben: No a čo sa teda stalo?

Benjamín: Hneď ráno, len čo sa začalo brieždiť, stalo sa niečo hrozné. Zem sa začala triasť a z neba zostúpil anjel a odvalil kameň.

Ruben: *(Trochu posmešne)* A vy ste ho pustili? Mocní Kaifášovi strážcovia?

Benjamín: *(Nazlostene pozrie na Rubena.)* Rob si posmech. Neviem, čo by si robil ty, ale my sme popadali na zem a boli sme ako mŕtvi. Nedokázali sme sa ani pohnúť a navyše sme sa hrozne báli. Ten anjel prišiel tak náhle, žiaril ako najjasnejšie svetlo, zem sa triasla! No, bolo to strašné! *(Benjamín si zakryje tvár rukami.)*

Mária: A čo bolo potom?

Benjamín: *(Dá si ruky dolu z tváre.)* Anjel odvalil ten kameň, sadol si naň a my sme videli priamo do hrobu. A... ten hrob bol prázdny. Ježiš v ňom nebol.

Ruben: Čože? Tak by to bola naozaj pravda?

Benjamín: *(Prekvapene)* Čo, Ruben, ty dačo vieš?

Ruben: Mária šla ráno k hrobu aj s Máriou Magdalénou a vraveli mi, že hrob je prázdny. Ježiš vraj vstal. Ale neveril som im.

Benjamín: Vravím ti, Ruben, vstal. Nebol v hrobe.

Mária Magdaléna: Tak vidíš, Ruben, naozaj vstal. A ty, Benjamín, nám to dosvedčíš a povieš to i Jeho učeníkom.

Benjamín: *(Vzdychne si)* To nemôžem.

Všetci naraz: Prečo?

Benjamín: No veď to je to, čo ma ťaží. Boli sme to všetko oznámiť Kaifášovi. Len čo sme sa mohli ako-tak hýbať, bežali sme odtiaľ ako strely. No a Kaifáš nám zakázal o tom hovoriť. Zvolal židovskú radu a tá nariadila dať nám kopy peňazí a všade rozchyrovať, že Ježiša ukradli učenici. To je to veľké klamstvo, ktoré musím po celý život hovoriť, hoci sám najlepšie viem, že to nie je pravda. Oni Ho neukradli! On vstal!

Ruben: *(Nastane ticho, do ktorého Ruben potichu prehovorí.)* Tak predsa...

Benjamín: *(Zdvihne sa na odchod.)* No, ale ja už musím ísť. Prosím, nehovorte to nikomu, každý si vraj musí myslieť, že Ho ukradli.

(Benjamín odíde. Ostatní mlčky sedia.)

OBRAZ 3 – ROZHODNUTIE

(Na scéne sedí na zemi Benjamín, hlavu má položenú v dlaniach. Pribehnú k nemu Mária a Mária Magdaléna a volajú.)

Mária a Mária Magdaléna: Benjamín, Benjamín, konečne sme ťa našli. *(Prisadnú si k nemu.)*

Benjamín: (*Zdvihne hlavu.*) Hľadali ste ma? Prečo? Potrebujete niečo?

Mária: Benjamín, nesmieš si to nechať pre seba. Vidíme, že Ti to nedá pokoja.

Mária Magdaléna: Vykašli sa na Kaifášov zákaz, vráť mu peniaze, ak chceš, ale nechod' proti svojmu svedomiu.

Benjamín: (*Povzdychne si.*) Ja neviem, čo mám robiť. Na vlastné oči som videl, že hrob je prázdny. Že Ježiš vstal. Ako mám teraz obviňovať Jeho učeníkov z krádeže? Ohovárať ich? A hlavne... Ako sa mám tváriť, že Ježiš Nazaretský nežije, keď On žije?

Mária: Práve preto nesmieš mlčať...

Mária Magdaléna: A trápiť sa...

Benjamín: Ale čo mám robiť?

Mária Magdaléna: Pridaj sa k nim – k Jeho učeníkom. Aj my sme sa k nim pridali.

Mária: Dokonca aj môj Ruben už uveril v Ježiša, hoci sa mi ráno smial. Benjamín, pod', ul'avi sa ti.

Benjamín: (*Usmeje sa.*) To by som naozaj mohol? Nevyženu ma? Ved' som bol ich nepriateľom, mal som strážiť ich Majstra a teraz rozhlásiť, že Ho ukradli.

Mária Magdaléna: Och, vidno že vôbec nepoznáš ani Ježiša, ani Jeho učeníkov. On miloval aj nepriateľov, každému odpúšťal, prijímal človeka takého, aký je. Aj s chybami.

Mária: Teba určite nebudú odsudzovať, ved' si napokon to klamstvo o nich ešte nerozhlásil. Len pod'.

(Ženy vstanú, chytia Benjamína za ruku, vytiahnu ho tiež na nohy a spoločne odchádzajú.)

Rozprávač: Benjamín poslúchol radu žien. Hoci pôvodne mal mlčať o udalostiach tej noci, ba dokonca mal rozchýriť nepravdu o Ježišových učeníkoch, nedokázal ísť proti pravde a svojmu svedomiu. Pridal sa k Ježišovým nasledovníkom a bol rád, že to urobil, pretože potom mohol žiť v pravde.

Benjamín: (*Vyjde ešte raz na scénu a povie smerom k publiku.*) Ak by som konal a hovoril proti svojmu svedomiu, bol by som nešťastný. Ak by som popieral Ježiša, bol by som nešťastný. Ak by som klamal seba i ľudí slovami, že Ho niet, len by som si viac pohoršil. Ale ja som sa vykašľal na peniaze a výhody, ktoré by som mal, ak by som slúžil klamstvu. Namiesto toho som začal hovoriť pravdu, vyznávať Ježiša a teraz som šťastný. Zistil som, že proti Nemu nemožno ísť. Čím skôr to človek pochopí, tým viac krásnych dní prežije. (*Usmiaty odíde.*)

Rozprávač: Tak sa zo smutného Benjamína stal šťastný človek. Vyznajme aj my Ježiša a budeme tiež šťastní. A čo Jozef a Šimon? Ostatní strážcovia hrobu? Tým peniaze načisto pomútili hlavu. Začali vysedať v hostincoch a stali sa z nich alkoholicy. (*Jozef a Šimon taktavo prejdú cez scénu z jednej strany na druhú, vzájomne sa podopierajúc alebo držiac sa okolo pliec.*) Na rozdiel od Benjamína totiž nepochopili, že peniaze a klamstvo nikdy človeka neurobia šťastným a že spokojný a krásny život je len v pravde a Ježišovi, ktorý je cesta, pravda i život.

Štefan Kiss